

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 168.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939357104.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

En iisnende Kulde giennemfoer mit Hjerte, idet hun talte saaledes til mig. »Forstaaer Du mig da slet ikke?« udbroed jeg med ubeskrivelig Smerte. »Jo, mit stakkels Barn! Give Gud, jeg før havde forstaaet hvad der feilede dig!« svarede hun grædende. Hun troede altsaa, at jeg var vanvittig eller paa Vei til at blive det! - Jeg følte virkelig i dette Øieblik mit Begreb svækket og min Hjerne rystet - jeg sprang op og gik i feberagtig Uro frem og tilbage i Stuen, mens alle Tanker og Følelser i min Sjæl kjæmpede efter Bevidsthed. Endelig standsede jeg foran min Moder, og sagde langsomt og tydeligt: »Jeg er syg i dette Øieblik, jeg troer jeg har Feber, thi mit Blod brænder som Ild - men jeg sværger dig til ved alt hvad helligt er - jeg taler ikke i Vildelse! Hvad jeg nu siger er Resultatet aflagt Tids indre Kamp og Forsken: den Vanære, Clara skal have gjort sig skyldig i, er Engleerenhed mod den Skjændsel det vilde være for mig at indgaae det Ægteskab, min Fader foreslog mig! Derfor har jeg afslaaet det - og jeg kan ikke tage mit Ord tilbage. Hvis man ikke forlangte min Erklæring imorgen, vilde jeg vente til denne piinlige Bevægelse i mit Sind har lagt sig, i Haab om da maaskee at overbevise dig - men nu er der ingen Tid at spille! Tal med Fader - han 169 elsker dig saa høit - overtal ham til at tage sin Beslutning tilbage! Lad mig ikke tvinges til at forlade ham og dig! Vær god, vær klog - vær barmhjertig mod os alle!« - Hun stirrede forfærdet og bedrøvet paa mig, idet hun svarede: »Du veed, at din Fader aldrig gaaer fra sit Ord, om det saa var Vorherre selv, der befalede ham det!« men tilføiede, forskrækket over det vilde Udtryk i mit Ansigt: »Ja, jeg skal tale med ham! Vær blot rolig! det er sandt, Du er syg! Gaae tilsengs mit Barn, Du har stærk Feber.« For at afbryde den Samtale, der satte os begge i saa heftig Bevægelse, ringede hun paa Kammerjomfruen og befalede hende at blive inde og passe mig, men selv veg hun ikke fra min Seng. Der sad hun til sildig Aften, badede min Pande med koldt Vand, gav mig kjølenende Pulver og nervestyrkende Draaber, men behandlede hvert Udbrud af min Sjæleangst som Feberphantasie.